

Oefening in het alleenlopen

Kreek Daey Ouwens
Oefening in het alleenlopen

GEDICHTEN

WERELDBIBLIOTHEEK · AMSTERDAM

‘Wereld wereld wereld wijd’ op bladzijde 23
is een gedicht van Carlos Drummond de Andrade

De auteur ontving voor het schrijven van
deze bundel een werkbeurs
van het Nederlands Letterenfonds

Afbeelding op voorzijde omslag: Elly Strik
Grafische vormgeving: Joost van de Woestijne

© 2017 Kreek Daey Ouwens en
Uitgeverij Wereldbibliotheek, Amsterdam
© 2017 Afbeelding omslag Elly Strik
Alle rechten voorbehouden

www.wereldbibliotheek.nl

NUR 306

ISBN 978 90 284 2704 4

Je mag niet luisteren, dan zul je alles beter begrijpen.
– Konrad Bayer

DEEL EEN

Oefening in het alleenlopen

We lopen door het hoge gras.
We stappen boven op een grote witte paddenstoel.
We kijken naar de inktzwarte wolk aan onze voeten.

We zijn een heel klein stipje in een heel groot land.

Er zijn dagen dat de zon bij de mensen naar
binnen schijnt. De vouwen laat zien in hun huid.
De kleine vogel die in hun borst fladdert om
daaruit weg te komen.
Grootmoeder verdraagt de vogel niet.
Grootmoeder verdraagt het kijken niet.
In de lamp boven de tafel branden niet alle kaarsjes.
De kaarsjes die licht maken gloeien in een punt.
Grootmoeder verdraagt de punt niet.

Klik. We draaien rond de wereld.
We vallen. We staan op. We zijn samen.
We zijn onwetend en gelukkig in de heldere lucht.

Vrolijke dagen

De lucht is blauw.
De zee is blauw.
De ogen zijn blauw.

Er zijn twee grootvaders. De ene brengt boeken
voor ons mee. Je moet veel lezen, zegt hij.
Anders word je dom. Dat willen jullie toch niet,
dom zijn?

De stille grootvader zegt niets.
Hij laat de poes eten van zijn bord.
Na het eten gaat hij naar buiten.
Omdat hij alleen wil zijn loopt niemand hem achterna.

•

De grootvaders zijn nooit aan elkaar.

Als ik groot ben ga ik hardop praten.

Ik ga praten als we eten. Ik ga praten buiten op straat. Ik ga praten als ik in bed lig. Mijn zusje en ik liggen doodstil. Buiten zwiepen de bomen tegen elkaar. Ik hoor ze door de muren heen. Ik moet plassen, maar ik durf mijn bed niet uit, ik durf het niet te zeggen, niet hardop. Annelie wel. Ik hoor het klateren in de pot. Als ze terugkomt in bed zijn haar voeten ijskoud. Ze wrijft ze warm tegen mijn benen. Je bent weer bang geweest, zegt ze.

Dit herinner ik mij het liefst:

Voetstappen van kleine dieren.

Mijn grootmoeder.

Ze warmt haar handen aan de thee.

Op een zomerdag ziet ze een engel.

Koude appels in de gang.

Zo'n stilte.

De eenden

De stille grootvader zit rechts. De andere grootvader zit links. Zacht kauwend zegt grootmoeder: 'Er zat een rat in het hooi.' Ze krabt met haar mes haar arm. De andere grootvader steekt zijn mes in de lucht. We horen de naam van onze vader. Onze moeder begint te huilen.

We spelen met de eendenplank. Als je de plank heen en weer beweegt gaan de eenden met hun kop omlaag en weer omhoog. De stemmen raken in een knoop. De andere grootvader plant zijn mes in de tafel. Moeder loopt weg. We laten de snavels van de eenden zo hard mogelijk tikken tegen het hout. Ze buigen alle drie tegelijk hun kop, hoewel ze elkaar niet kunnen zien.

Wie heeft de woorden bedacht en waarom?
Als we in bed liggen zien we in de spiegel
aan de muur een ster. Achter het raam glin-
steren nog meer sterren, als aan een draad,
als woorden die reiken naar het volgende
groepje sterren, naar de zwarte lucht erom-
heen. De woorden uitspreken verandert niets
aan de woorden zelf. Het verandert iets aan
de mensen.